

1932. augusztus 20.

I. évfolyam 8 szám

Kacagó hold

A VIDÁMSÁG KÉPES LAPJA

Csere-ber e

Órákon át dőcögött már a völgyben a lassú vicinális. Mint valami szerencsétlen, asztmás öreg, úgy köhögött, akadózott, fulladozott, szinte alig haladt csak valamit is. Az utak szomorúan tapasztalták, hogy a tájkép hosszú idő óta még mindig ugyanaz, mint ami volt, sőt majdnem úgy tűnt fel, mintha valamiképpen egy keletet visszafelé jutottak volna.

Sóhajtoztak. Panaszoltak egymásnak. Egy miniszteri színgyakornok, aki mellesleg a sportklubjának gyorsfutója is volt, a legenyebb kinkokat állta ki és mól felte dühöngött, de csak úgy befelé, magában.

Vele szemben egy csinos tisztviselő nőült és a két fiatal becsületes lélek valahogy egymásra ismét a közös sorsban. A jó vicinális annyira rázta minden porcikájukat, hogy még a foguk is összeverődött. A fiú nem bírta tovább. Megszólt:

— Róneo. Microda inkvizíció. Soha nem érünk helybe ezen a dögmásinán.

— Az már igaz, hogy dédnagyanyáink is különben utaztak — jegyezte meg a leány — mert a delizsánc legalább is vadregényes intézmény volt ehhez a csudar kis gópillathoz képest.

Mindketten nevettek.

— Hová utazik? — kérdezte a fiú.

— Ide, a görbe hegységbe — Pottyondra.

— Pottyondra? Ne mondja, hiszen én is odatartok.

— Jó hely. En már harmadik éve ismerem. Két nyáron itt töltöttem ebben a kis fészekben a szabadságomat. Kivételesen pormentes. A folyója mesés. A strandja isteni. (Tudniillik olyan, amilyennek az Ursten megteremtette.)

Megint nevettek.

— Hát ennek valóban örvendek — mondotta a fiú — nekem ez elég. Tudja, én nem vagyok afféle »pesti gyereke. Minden csekélységgel megelégszem, amit nekem a sors kellemes nyújt. — Akkor helyben vagyunk. En is ezen a véleményen vagyok. Maga jó partnerelem lesz.

— Dehogyan vagyunk helyben. Éppen most mondotta valakinek a kalauz, hogy Pottyondra még négy állomás van hátra. Bőfél lesz, mire odaérünk. Szerencsére előre gondoskodtam lakásról.

— En is. Az igazgató-tanítóknál lakom minden nyáron. Olyan kedvesek hozzám, mintha szülőim lennének.

— Örülök, hogy megismerkedtem magával — jegyezte meg melegen a fiú, majd pedig bemutatkozott:

— Róneo Tibor.

— Júlia vagyok — viszonzta a leány.

— Szóval Róneo és Júlia összetételközt — élelődött a fiú. — Az apám vidéken gazdálkodik. Van egy kis protekció. Bedugtak a minisztériumba — mészerte szerénykedve — afféle számkukac vagyok. De jól van így is.

Ismét összenevettek. A leány mellett ült egy mosolygós idősebb bácsi, aki figyelemmel kísérte párbeszédüket, az is velük nevettek.

— Pottyond... — hangzott most a fiatalok nagy meglepedésére.

Mindketten felugrottak. A fiú, aki amúgy turistásként utazott, fejére csapta sapkáját, felkapta hátizsákját, vállára csatolta, majd mint udvarias lovag, leemelte a leány feje fölött lévő koffert és azzal állt rigó! — leszálltak a vonatból és a kimenetelen eltávoztak. A mosolygós útítástól nem vettek búcsút, mert az éppen szunyókált.

Az állomás előtt a leányt kocsi várta. Meghívta a fiút és együtt mentek a több kilométernyire lévő község felé.

Nem volt éjjel, csak alkonyat, mire odaérték. Az igazgatók vendégszeretettel üdvözölték őket. A fiút eligazították lakására. A leány ottmaradt. A koffertjét a fiú udvariasan letette a kocsi mellé.

— Viszontlátásra!...

— Viszontlátásra!...

Ezzel ki jobbra, ki meg balra távoztak. Negyedóra sem telt bele. Autón állított be az igazgató udvarára egy csendőrt.

Vele volt az idősebb mosolygós bácsi is. Még ki sem szállott, már lelkesedve kiabált:

— Ott van!... Ott van!... A fal mellett...

A csendőrrrel együtt léptek a jelzett helyre.

— No, ugy-e megmondtam, csendér úr, hogy *ők vitték el a koffertomat* — lelkesedett tovább nagy diadallal az öreg. — Róneo úr és Júlia kisasszony a tettes.

— Miféle tettes — szolt közbe megdöbbenve a zajra megjelent igazgató.

— Loptak — felelte hivatalos komolysággal a csendőr. — És mivel a tettesérés kétségtelen, mindkét tolvajt be fogom kísérni a vármegyei ügyészre.

Az igazgató csak ámult-bámult, széldült. Azt hitte, hogy boszorkányosdít játszik vele a képzelet, mert hogy valóság lenne, amit állítanak, az még álomnak is bolond dolog lett volna.

— Idejőjjön a lány és a gavallérja — parancsolta a csendőr.

Az igazgató hiába szabadkozott, elő kellett állítani a »tettesek«-et.

Júlia zokogva hallgatta a vádat.

— Semmiről... sem tudok... — dadogta kétségbeesetten. — A koffert a Róneo úré. En az egész podgyászommal előre elküldöttem és csupán egy retikülletel utaztam.

— A koffert a kisasszonyé — vágta oda a csendőrnök dacosan a fiú — én turistásként utaztam. A hátizsákomban hoztam el mindent!

— A koffert az enyém — replikázott az öreg. — Az enyém, Berger Adolfé. Negyven éve képviselem a Hatta és Matta céget. (És itt a szívére tette a kezét.) A fiatalúr a kisasszony feje fölül leemelte és elvitte a koffert. Ez most már bebizonyosodott.

— Elemelte — hangsúlyozta a csendőr — nem leemelte.

A fiú önértetesen tiltakozott.

— Minisztériumi tisztviselő vagyok!... Ezért felelni fogl... A nagybátyám csendőrezredes, majd gondoskodik az elégtételről.

A csendőr felhúta mind a két szemöldökét és pislogó tekintete alatt valamiféle derengés világosodott.

— Állami hivatalnok? — Az egészen más... Akkor *kollegák* vagyunk. Mindjárt tisztázzuk a dolgot.

Tisztázták is becsülettel, érthetően, világosan.

— No, Berger úr, mehetünk — indítványozta a csendőr.

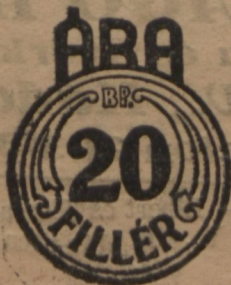
— Nem lehet kérem, nem lehet, — dadogott Berger izgatottan. — Hat pengő az autó... Azt a tetteseknek meg kell fizetniük.

— Mondja kérem, — kérdezte most már mosolyogva a magához tért igazgató — mit adott volna maga érte, ha nem kerül meg a koffert és mégis megkerül?

— Húsz pengőt — vallotta be őszintén az öreg kereskedelmi utazó.

— Nahát akkor keresett az üzleten tízenégy pengőt. Menjen Isten hírével újabb boltokat csinálni.

Róneo és Júlia megbékülten néztek egymásra. A csendőr kakastollát pedig szeliden lengette az esti szél.

A KACAGÓ HOLD szenzációs ajándékai

INGYEN KAP

minden olvasónk kivétel nélkül egy darab gyönyörű, előrajzolt (festett)

**40×60 cm. nagyságu gobelin-párnát
teljes anyaggal, ha most 1932. évre 7 pengő 20 fillérrel előfizet.
Tíz mintából szabad válasz zís.**

A mintákat **Amberg József** iparművész tervezte. – A párnát a **Kézimunka Otthon**
adja ki. Budapest, I., Krisztina-körút 135. szám alatt.

Négyezer pengő értékű úszó motoros weekend- házat nyerhet

az az olvasónk, aki 1932. évre

7 pengő 20 fillérrel

előfizet és 2 pengő 80 fillér üzemi költségpótlékot beküld. A jutalomjátékon azok is részt-
vehetnek, akik az ajándék-párnát már megkapták, de csak az esetben, ha a 2 pengő 80
fillér üzemi költségpótlékot külön beküldték.

A szenzációs jutalomra csak az az olvasónk pályázhat, aki az előírt feltételeknek
minden tekintetben megfelelt. Az úszó motoros weekend-házat

acélanyagból, kétszemélyes mahagóni lakószobával

Faltay László motor- és gépüzem vállalata készíti. Budapest, VIII., Kőrös-utca 27.

Az ajándékozó levelet a nyertesnek öttagú pártatlan bizottság előtt fogjuk átnyújtani.

Pályázzék mindenki, aki

még az idén

víz mellett elegáns, kényelmes és különleges úszó motorsházban akar nyaralni.

A KACAGÓ HOLD

kiadóhivatala és szerkesztősége

Budapest, V., Kádár-utca 5.

Telefon 21-3-31

Felelős szerkesztő és kiadó: Szántó Ferenc. — Elbert és Társa könyvnyomdája, Bpest, V., Kádár-u. 5.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Kádár-utca 5. Telefon: 21-3-31